

- Lied 283: In de veelheid van geluiden, couplet 1, 2 en 3
- Bemoediging en groet
- Lied 283: In de veelheid van geluiden, couplet 4 en 5
- Stilte en gebed
- Liedbundel Zierikzee, lied 12: Jij diep in ons verscholen
- Eerste lezing: Prediker 1: 1 - 15

¹De woorden van Prediker, de zoon van David, koning in Jeruzalem.

²Een en al vluchtigheid, zegt Prediker, een en al vluchtigheid, alles is vluchtig.

³Welk voordeel heeft de mens van al zijn zwoegen
waarmee hij zwoegt onder de zon?

⁴*De ene* generatie gaat en *de andere* generatie komt,
maar de aarde blijft voor eeuwig staan.

⁵De zon gaat op, de zon gaat onder, en zij hijgt naar haar plaats, waar zij opging.

⁶*De wind* gaat naar het zuiden en draait naar het noorden.

Al draaiend en draaiend gaat de wind,
en al draaiend keert de wind *weer* terug.

⁷Alle rivieren gaan naar de zee, toch raakt de zee niet vol.

Naar de plaats vanwaar de rivieren kwamen,
daarheen keren zij terug, om *vandaar weer* te gaan *stromen*.

⁸Alle dingen zijn *zo* vermoeiend, dat niemand het kan uitspreken.

Het oog wordt niet verzadigd van zien, het oor wordt niet vol van horen.

⁹Wat er geweest is, dat zal er *weer* zijn.

Wat er plaatsvindt, dat zal *weer* plaatsvinden.

Er is niets nieuws onder de zon.

¹⁰Is er iets waarvan men kan zeggen: Kijk eens, dat is nieuw?

In de eeuwen die voor ons geweest zijn, is het er al geweest.

¹¹Er is geen herinnering aan de vroegere dingen.

Ook aan latere dingen, die *nog* komen,
zal geen herinnering zijn bij hen die daarna komen.

Ik, Prediker, was koning over Israël in Jeruzalem.

Ik legde mij met heel mijn hart erop toe met wijsheid te onderzoeken, en na te speuren alles wat er onder de hemel plaatsvindt. Dat is een treurige bezigheid, die God aan de mensenkinderen gegeven heeft om zich ermee te vermoeien.

Ik heb alle werkzaamheden gezien die er onder de zon plaatsvinden, en zie, het was alles vluchtig en najagen van wind. Het kromme kan niet rechtgemaakt worden en wat ontbreekt, kan niet meegeteld worden.

- Tweede lezing: Een verhaal uit ‘misschien wisten zij alles’ van Toon Tellegen

De eekhoorn schrok midden in de nacht wakker. Had hij gedroomd? Hij herinnerde zich geen droom, maar hij was wel bang. Hij rilde, terwijl hij het toch niet koud had, en hij voelde koude zweetdruppeltjes op zijn voorhoofd en in zijn hals.

Hij probeerde zich zo stil mogelijk te houden en te luisteren naar geluiden van buiten. Misschien had er iemand geklopt of had er in de verte iemand gegild. Maar hij hoorde niets. Hij ging weer liggen, maar hij kon niet meer in slaap komen. Talloze gedachten gingen door hem heen. Hoe moet dit, en waarom is dat, en wat gebeurt er later? Het waren vragen waar hij geen antwoord op wist, vooral niet op de laatste vraag die maar door zijn hoofd bleef gaan: wat gebeurt er later?

Hij kon niets bedenken wat ook maar leek op een antwoord op die vraag. Wat is later? dacht hij. Hij had het er wel eens met de mier over gehad, maar die had zijn schouders opgehaald en gezegd dat hij nooit van later had gehoord en dat het dus wel niks zou zijn. Maar voor de eekhoorn was dat niet voldoende. De ekster had hem eens verteld dat later het omgekeerde was van vroeger, maar wat was vroeger dan?

Het was een donkere nacht. De eekhoorn deed zijn raam open om de donkere lucht op te snuiven en hier en daar tussen de wolken misschien een ster te zien.

Ik ben alleen maar nu, dacht hij, voor het raam, in de nacht, tegenover de lucht. Misschien heeft de mier wel gelijk, dacht hij verder, en is later niets. Maar wat is het omgekeerde van niets: iets of niets? Bestond vroeger wel of niet? En waarom kon hij eigenlijk niet slapen, terwijl zo te denken iedereen sliep? Hij zuchtte diep en blies met zijn zucht een blad van de beukenboom de lucht in. Hij hoorde het ritselende blad in de verte wegzweven.

Ik ben alleen maar nu, dacht hij opnieuw. Ik ben nooit later geweest en ik zal nooit vroeger worden. En terwijl hij zijn gedachten, die altijd wijzer waren dan hijzelf, niet langer volgen kon, voelde hij zich weer tevreden worden. Hij ging terug naar bed, stapte onder zijn deken, zei: ‘Nu of nooit’ en sliep op hetzelfde ogenblik in.

- Lied 720: Alleen te leven om te zwoegen

- Overdenking
- Orgelspel
- Gebed – stil gebed – Onze Vader
- Lied 362 : Hij die gesproken heeft een woord dat gaat, couplet 1 en 2
- Zegen
- Lied 362 : Hij die gesproken heeft een woord dat gaat, 3de couplet